

Свято Святого Миколая

Що нині за днина,
Що нині за свято,
Що сюди зібралось
Так гостей багато?
Знаю, що за днина,
Знаю, що за свято.

То прийшли Вкраїні
І нам честь віддати.
Всім нам честь віддати,
Бога привітати,
Про святого Миколая
У цей день згадати.

Вчитель: Шановні батьки і вчителі, дорогі діти! Хто не знає про святого Миколая? Малий і старий знає про нього. Щороку приходить він у кожну господу з миром і дарунками. Для маленьких стає чарівною казкою, коли невидимо з'являється вночі і кладе під подушку такі бажані гостинці. Виростають діти - і добра казка зникає, а Миколай залишається.

Наслідуймо добро і вчинки Миколая! Нехай це свято стане для нас святом Милосердя, святом Доброти, Прощення, Любові до ближніх.

За вікном сніжок летить,
Вітром завіває,
Тож спішіть усі до нас
На свято Миколая!
Ну, а хто сюди прийшов,
Раді вас вітати

Веселіться і радійте
На нашому святі.
Маємо чого радіти,
Добре знаєте ви, діти!
Долетіла до нас вість,
Що до нас в дорозі гість.

Хто це? Кожен пам'ятай!
Це святий наш Миколай!
Діточок він всіх згадає,
Їм дарунки посилає,
Він вже близько, вже іде,
Наша пісня хай гуде!(Пісня)

Ведуча:

Жив колись давно на світі
Десь у Азії юнак,
Роздавав дарунки дітям
Той багатий одинак.

Запитав Господь: «Що хочеш
За свої заслуги ти?»
- Хочу, Господи, я хочу
Раз на рік на Землю йти.

Бідним дітям у потребі
Дарувати він любив,
Аж Господь Вседобрий в небі
Миколая полюбив

Завітати в кожну хату,
Всіх вітати знов і знов,
Чемним дітям роздавати
Подарунки за любов.

Став єпископом всезнаним
Миколай і чемно жив.
Особливої пошани
Він у Бога заслужив.

І отак щоразу, діти,
Вам щороку Бог дає:
Миколай мандрує світом –
Подарунки роздає.

(Розповіді учнів про Святого Миколая)

Нічого не бракувало малому Миколі – ні одежі, ні їжі. Та він був сирота, мама вмерла рано, за нею і тато. Хлопчик ріс під опікою чужих людей. Він часто виходив на вулицю погратися з дітьми. Це були діти небагатих батьків. Микола їх жалів, але не знав, як допомогти.

Був у Миколи старий учитель. Одного разу вони читали Святе Письмо: «Коли ти робиш добро, нехай твоя правиця не знає, що робить лівиця...»

- Як це розуміти? – запитав в учителя замислений Микола.

- Коли ти робиш добро іншому, то не треба про це голосно всім розказувати. Краще не хвалитися своїми добрими вчинками.

Стояла глибока осінь. Миколка знав, що багато дітей у їхній околиці живуть бідно, у голоді і холоді. От родина старого Олександра. Мати хвора, в Петруся немає взуття, а мала Софійка вранці збирала на дорозі ломаччя, щоб було чим затопити в печі.

Увечері Миколка тихо, щоб слуги не бачили, подався до комори. Набрав у торбину борошна, налив пляшечку олії, набрав повні кишені яблук, відшукав у своїй скриньці пару нових шкарпеток, нові постелики. Все це склав у велику торбину і сховав під своїм ліжком. Коли в домі всі поснули, він тихенько вислизнув із ліжка, пробрався до Олександрової хатини, поклав там торбину й чкурнув додому.

Вранці старий Олександр не міг натішитися щедрими дарунками. Але хто це міг зробити? Кому подякувати? З того часу Миколка часто робив такі дарунки бідним сусідам. Люди молили Бога за невідомого, який їм допомагає. Та ніхто не здогадувався, що то був Микола.

Миколіні слуги стали помічати, що зникають харчі, одяг, паливо з комор. Стали пильнувати. Одного разу, коли Миколка тільки-но склав торбину і вийшов із свого подвір'я, його наздогнав старий слуга. Думав, що то злодій. Тоді й стало відомо всім, хто піклується про бідних.

Минули роки. Микола вивчився, став священником. Усе своє добро роздав бідним людям і служив їм, як тільки міг. За це Господь дав йому силу творити добро ще більше. Коли ж Микола помер, його причислили до святих. Відтоді всі згадують святого Миколая, свято його відносять до грудня і цього дня роблять одне одному подарунки.

А десь високо в небі тієї ночі чути срібні дзвіночки. То на санчатах їздить Миколай і заглядає в кожне віконце: чи не обминули якої дитини. Переїздить з хмарки на хмарку. Дзвіночки ніжно тельнюють. Старий місяць весело усміхається в засніжені вуса. Він знає, що тієї ночі всі мають бути щасливими. І ті, що дарують, і ті, що подарунки роблять. Бо найбільше щастя в житті – робити добро.

У дитячий край щасливий
Йде весела вість,
Що коником білогривим
Їде з неба гість.
Дарів він несе багато,
Повнії санки.
Радість буде в кожній хаті,
Бо в них забавки!
Їде, їде гість багатий

У дитячий край.
Хто цей гість? Ви відгадали?
Всі разом: Святий Миколай!
Лиш раз в рік таке буває:
Господь небо відкриває,
І на землю поспішає Миколай.
В кожну хаточку, домівку,
Чемним дітям під голівку
Ласку Божу залишає Миколай.

Від хати і до хати,
Снігами через ліс,
Спішить, спішить завзято
Старенький сивий дід.
Коли святий Микола
З небес на землю йде,
То кожний дім і школа,
Мов вулик бджіл гуде.

Коли замерзла річка,
І став біленький гай,
Зійшов у темну нічку
На землю Миколай.
Миколай Святий у шапці
І у теплім кожущу,
Принесе усім гостинці
У чарівному мішку.

Миколаю, Миколаю, я тебе чекаю.
Тебе люблю, Тебе кличу, святий Миколаю!

Святий Отче Миколаю,
Нашу хату не минай.
Подаруй мені на втіху
Величезну торбу сміху,
Ще й здоров'я для родини,
Красну долю для України.

Святий та добрий Миколай,
До нас у школу завітай,
На нас, маленьких подивися
І подарунків всім нам дай.

Миколай з небес нас бачить,
Хто слухняний, хто не плаче,
Як добро робити, знає,
Тата й маму поважає.
Всім, хто чемний, працьовитий,
Дружно хто уміє жити,
Миколай в святковий день
Подарунки принесе.

Святий Миколаю, прийди до нас з раю,
Принеси нам дари кожному до пари.
Цукерочок смачненьких, булочок пишненьких,
Книжечок багато читати у свято.